

jaar. Vaak vragen ze ook aan bewoners of ze op de foto willen. De een wil dat wel, de ander niet. Het is natuurlijk ook hartstikke leuk dat in zo'n bijzonder gebouw allemaal oudjes wonen met rollators en scootmobiel, dat verwacht men niet. Het zou best aardig zijn om eens uit te zoeken waar overal foto's van de bewoners hangen. Ik denk dat ze in alle architectuurinstituten over de wereld wel te vinden zijn.'

Tejo van Gaalen, Silodam Amsterdam

'Dit gebouw is geopend in 2002 en ik werk er sinds 2004. Nu vind ik het mooi, maar aanvankelijk deed het pijn aan mijn ogen. In de loop der jaren ben ik het steeds meer gaan waarderen. Als ik vertel dat ik in de Silodam werk is er bijna geen stelling die het niet kent. Komt omdat je het van heel veel plekken ziet liggen. Tegen die enkeling die het niet kent zeg ik 'het gebouw dat er bij ligt als een containerschip in de haven' en dan blijken ze het meestal toch te kennen. Door alle kleuren valt het ook erg op en is het net alsof elke etage aan een andere architect is gegund. Er is geen stijl in te ontdekken. Het een is van steen, dan weer staal, glas of hout. Heel apart en gevarieerd en misschien bepaalt dat wel de identiteit aan het gebouw. De verschillende kleuren in de gangen geven mij houvast. In andere gebouwen zijn alle gangen en etages vaak hetzelfde, maar hier zie je door het kleurgebruik direct waar je bent. De betrokkenheid van de bewoners is erg groot en veel mensen kennen elkaar ook. Dat heeft met de gemeenschappelijke ruimtes te maken maar ook met de transparantie van het gebouw. Het is heel doorzichtig met ramen tot de vloer en goed zicht op de straat. Daardoor zie je precies wie er in en uit gaat. Omdat het ook nog eens aan een doodlopende weg staat is het een van de veiligste plekjes van Amsterdam. Als ik hier wegfiets wordt er ook van alle kanten gezwaaid. Het is echt ons kent ons. Vanuit de hele wereld komen bezoekers en ook de architecten zelf komen regelmatig langs met gasten. Nee, ik wil hier

Tejo van Gaalen

Bep Beekman: 'Een tijdje geleden stonden er twintig Japanners op het dak van zo'n uithangwoning. Dat mag natuurlijk helemaal niet. Als het waait lig je er zo af.'

Arjan Cruiming

niet wonen. Ik heb thuis een tuin, dat heeft hier niemand.'

Arjan Cruiming, Villa VPRO Hilversum

'Het restaurant is het mooiste. Heel veel hout, daar ben ik gek op, en een reusachtige glazen pui. Die gaat één keer per jaar open en dat is echt mijn moment. Dan sta ik te genieten. Niemand kent dit gebouw zo goed als ik en toch kom ik na twaalf jaar nog steeds verrassingen tegen. Ontdek je onder de vloeren toch weer nieuwe ruimtes. Het is een gek gebouw waar niets standaard is. Heel mooi, maar als er iets vervangen moet worden levert dat altijd problemen op. Bij een saai kantoorpand was ik al lang vertrokken als huismeester. In het begin werd hier veel geklaagd, vooral over de akoestiek, maar na de nodige aanpassingen zijn alle klachten verstomd. Toch hoor ik gidsen tijdens rondleidingen nog wel vertellen dat werknemers niet tevreden zijn. Met schuine vloeren heb ik niet zoveel; zonde van de

ruimte. Maar die tuin op het dak: prachtig. Het glas aan de buitenkant is ook gaaf, maar al die kleuren, brons, groen, goud, zijn niet meer leverbaar. Lossen we op met gekleurd folie. Als collega's onvoorzichtig zijn kan ik flink boos worden. Zie ik ze voetballen of frisbeeën onder de sprinklers. Nou, dan zijn ze aan de beurt bij mij. Het is jammer dat de architecten nooit komen informeren hoe het gebouw gewaardeerd wordt. Daar zouden ze best nog wat van kunnen leren. Lastig zijn wel al de toeristen. Die trappen een hoop stuk in onze tuin. Sinds een paar jaar staat mijn bureau niet meer in Villa VPRO maar in het Nederland 3-gebouw. Daar heb ik het best moeilijk mee gehad. Gelukkig zit ik maar twee uur achter mijn bureau en loop ik de rest van de tijd door het gebouw. Mijn gebouw.'

Tegenlicht: Grand Paris: de architect en de president

▶ MAANDAG, NEDERLAND 2, 20.55-21.50 UUR